

Nr 227.

Av herr **Tysk**, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående ifrågasatt stadgande om förfaringssättet, då kvarstad meddelas å gods av viss beskaffenhet.

Vid sistlidet års Riksdag väcktes i Andra kammaren av herr Bernhard Eriksson i Grängesberg uti motion nr 149 förslag om, att Riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville anhålla, att Kungl. Maj:t måtte taga under övervägande, huruvida icke domstol eller annan myndighet borde vid rättegång om bättre rätt till skogseffekter, ha sig ålagt, att låta offentligen försälja det omtvistade virket och deponera köpeskillingen i bankinrättning.

I motiveringen till berörda motion anför motionären bland annat, hurusom rättegångar om bättre rätt till skogsprodukter ofta förekomma, särskilt i Norrland och Dalarne, under vilka processer i regel det omtvistade virket är belagt med kvarstad. Under den tid rättegång härom utföres, får det med kvarstad belagda virket ligga och helt eller delvis förstöras. Motionären från föregående års riksdag relaterar också ett mycket belysande exempel härutinnan. Där ett i kvarstad lagt parti skogseffekter, år 1906 av skogsvårdstjänsteman värderats till 6,000 kronor, men under de 5 år, som rättegång härom utfördes, sjönk värdet utav det samma ned till 1,000 å 1,500 kronor. Till detta exempel tillåter jag mig omnämna den stora kvarstaden, som nyligen ägt rum i Våmhus socken, Dalarne. Där — enligt dagspressens uppgifter — på ansökan utav Våmhus kommun jämte omkring 35 hemmansägare, Konungens Befallningshavande, i Kopparbergs län genom vederbörande länsman, den 13 januari detta år lagt kvarstad å avverkad skog inom Limbäcks och

Höjens skifteslag, nämnda socken. Det här kvarstadsbelagda virket belöper sig till ett så stort värde, som omkring ett hundra tusen kronor.

Då lagens bestämmelser härutinnan icke lämna några föreskrifter för myndigheter att förfara med kvarstadsbelagt skogsvirke (som ovan sägs) ligger det i sakens natur, att det nyss nämnda i kvarstad lagda skogsvirkespartiet löper stor fara att helt eller delvis bliva förstört under den rättegång, som sannolikt härom kommer att utföras. Värdeförlusten, som man på goda skäl kan befara här skall uppstå, går icke endast ut över den fattiga landskommunen, från vars skogsområde detta virke är avverkat, och dess motpart, det är ju värden som gå förlorade, både i detta och liknande fall, som aldrig kunna återskaffas. Således även ren nationalförlust.

Det förefaller, att lagens ursprungliga mening härutinnan skulle hava varit att genom kvarstad å gods bevara detsamma och såmedelst skydda borgenärs rätt. Nu ligger i sakens natur, att skogseffekter icke kunna under kvarstadstiden bevaras med bibehållande utav sitt värde. Men hur lagens ursprungliga mening härutinnan än må hava varit, så är en lagändring i ovan antytt syfte utav behovet påkallad, såvida värdet å kvarstadsbelagt gods skall kunna bevaras och den kvarstadssökandes som jämväl övriga parters intressen bliva tillgodosedda.

Andra kammarens första tillfälliga utskott vid sistlidet års riksdag, som behandlade ovan nämnda av herr Eriksson väckta motion, uttalar därvid i motiveringen som sin mening, att sådana bestämmelser meddelas, att med kvarstad belagd egendom, som vore utsatt för försämring eller värdeminskning, kunde i tid försäljas, samt att den kvarstadssökandes intressen genom den nu ifrågasatta lagstiftningen bleve tillgodosedda. Då emellertid förenämnda motion avsåg ändring i gällande bestämmelser endast beträffande skogsprodukter, men utskottet ansåg, att en blivande lagstiftning i ämnet borde omfatta även annan egendom än då ifrågasatts, ansåg sig utskottet icke kunna förorda bifall till motionärens yrkande i den form detta då förelåg.

Då således berörda utskott uttalat som sin mening, att ändrade bestämmelser härutinnan böra meddelas, en mening, som man måste förut-sätta även delades av Andra kammaren, tillåter jag mig härmed upptaga frågan till förnyad prövning, och på grund av det anförda hemställa,

att Riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville anhålla, att Kungl. Maj:t måtte taga under överväg-

ande, huruvida icke myndighet, som meddelar kvarstad, bör hava sig ålagt, att när kvarstad är meddelad å gods, som är utsatt för försämring eller värdeminskning, låta offentligen försälja det kvarstadsbelagda godset och deponera köpeskillingen i bankinrättning.

Stockholm den 4 februari 1913.

Per Tysk.

I motionen instämma:

D. Persson i Tällberg.

Eskils Hans Hansson i Bäck.
